

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

1117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio

Subscription rates: United States \$7.00 per year; Cleveland and Canada by mail \$8.00 per year.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

Palestinsko vprašanje spet razburja svet

Od leta 1922 je Palestina dežela vednih nemirov, povzročenih radi napetosti med Arabci in Judi. Leta 1922 je bilo tam samo 84.000 Judov, danes jih je 554.000; zrastle so od 13% presbavstva na 31%.

Silna stiska, v katero je judovstvo prišlo pod nacizmom in fašizmom, je vzbujala usmiljenje z judovskim ljudstvom. To dobrohotno razpoloženje sveta do preganjanih Judov naj bi pomagalo k uresničitvi sanj po judovski državi v Palestini.

Ta komisija je sedaj podala svoje poročilo. Prav to poročilo pa je spet pomnožilo trenje med Arabci in Judi. Poročilo se postavlja na stališče, da Palestina ne more postati judovska država.

Še manj pa so zadovoljni Arabci. Komisija namreč priporoča, naj se dovoli kljub težavam naselitev novih 100.000 Judov, da jih tako reši iz taborišč po Nemčiji.

Palestinski Arabci so začeli s protestnimi štrajki. Imajo za seboj Arabece vsega sveta, kajti vsi sovraži Judje. Vsi Arabci od Maroka in Alžira pa do Iraka sedaj izjavljajo svojo solidarnost z onimi v Palestini in svojo pripravljenost, da jim pomagajo v tem boju.

Silno težko je to vprašanje za Angleže. Angleži se boje judovske moči, še bolj pa arabske. Vedeti je treba, da so

Arabci prav ob tistem Sredo zemeljskem morju, ki je življenjska pot za angleški imperij. Od Gibraltarja do Suezja so na južni strani te poti Arabci in spet na obeh straneh Sueškega prekopa. Zato želi Velika Britanija ostati z Arabci v dobrih razmerah.

To je tembolj vrjetno, če pogledamo vprašanje še z ene strani. Arabci vedo, da je v Sredozemljskem morju največje nevarnost za Angleže Rus. Tihi boj ki ga Sovjetska zveza in Velika Britanija bijeta v tem morju, bi mogel priti Arabcem, ki so prav ob tem morju, zelo prav.

Tako je v zamotanem svetovnem položaju tudi palestinsko vprašanje eno silno težkih. Ugibanje je vedno silno nevhvaležno delo, vendar se nam zdi, da judovsko kljub svoji veliki moči ne bo doseglo svojih ciljev v Palestini.

BESEDA IZ NARODA

Sestra piše

Anna Spehek, 9908 Garfield Ave., je prejela pismo od svoje sestre Terezije Prijatelj iz vasi Dolenje Laze pri Ribnici, ki se glasi:

Preljuba sestra Anna! Ne morem najti besedi, s katerimi bi se Ti zahvalila za prejeto pismo. Čustva, ki jih doživlja srce ob takem času, se ne dajo izliti na papir in veselje se ne da popisati ob prejemu Tvojega napričakovanega pisma.

Prišla je doba v letu 1941, kdo bi si je ne zapomnil, ko so prihrumeli fašisti na našo sveto zemljo in smo jim bili izročeni na milost in nemilost. Slovenskemu ljudstvu so začrtali pot, pot Kalvarijo in trpljenja misleč, izkoreninili vas bomo kakor nadležni plevel. Kdo nima v spominu tistih nesrečnih dni, ko se je pokazala čelada sovražnika, ki je divjal nad neoboroženim ljudstvom in se opajal v svitu plamenov, ko je uničeval naše domove, ko je hotel izbrisati in uničiti vse, kar se imenuje slovensko.

To je bil njegov cilj in ni mu bilo žal naših sinov in naših očetov, v katere je v množicah pošiljal v taborišča in pregnanstva, kakor nedolžna jagnjeta v smrt. Tudi moja dva sinova sta skušala vse gorje pregnanstva. Prvi, France, se je nahajal v Ljubljani (star 23) kjer bil v šoli, potem pa je odšel v partizane in bil z njimi 4 mesece, pri Kompaljah je bil zapet in pripeljan v Vel. Lašče in obsojen na smrt, kakor je bilo javljeno našemu župnemu uradu. V istem času pa je bila tam na sodnji Grebenčeva iz naše vasi in je slišala, da so zajeli nekega študenta od Ribnice, ker je bila radovedna, je šla pogledat in mi je vedna pripovedovala, da bi se ji niti lastni brat tako ne smilil, kot se ji je on, kajti bil je silno shujšan. Šest dni niso dobili popolnoma nobene hrane. Bila je takrat huda ofenziva in so se potikali, kakor se je pač kdo vedel in znal. Milo jo je prosil, naj mu pomaga, če mogoče. Usoda mu je bila naklonjena, kajti ona je bila poznana z višjimi osebami in tako se ji je posrečilo, da je

izprosila zanj pomilostitev. Pripovedoval je, kako je bila teška noč v jetniški celici z 2 drugima obsojencema, katere je duhovnik že pripravil na smrt in tako je vedno poslušal in trepetal, kdaj bo zarožljaj ključ in da bodo tudi njega odpeljali kamor so že na tisoče drugih. Za enkrat mu je bilo darovano življenje. Toda po dveh dneh bivanja v Vel. Laščah pa so vsega izrpanega odpeljali na otok Rab, v najhujše taborišče smrti, kjer jih spi nezdravno spanje nad 4.500 mučnikov. Tudi on je bil že zelo slab, a mi pa nismo vedeli, kje je, da bi mu bili kaj poslali. Med tem časom so pa Italijani okupirali tudi našo vas in pobrali vse moške, 50 po številu. Najprej so bili 14 dni v Ribnici, kamor smo jim vsaj lahko nosili jest. Neko nesrečno noč pa so jih naložili na vagone in jih odpeljali v pregnanstvo na otok Rab.

Po šestih mesecih jih je prišlo nekaj domov in med njimi tudi moj sin in brata Stefana sin, ki je pa takoj po vrnitvi naslednji dan umrl od izrpanosti. Saj so bili samo okostnjaki, da si jih sploh ne moreš predstavljati. Hoditi niso mogli več. Saj pa tudi ni nič čudnega, ko so pa vsi zimo leželi na golih tleh pod šotori, kjer so imeli le malo mokre slame na tleh, burja pa je bila v tistih krajih tako huda, da so morali večkrat držati šotor, da ga ni odnesla znan njih. Tako jih je bilo po šest in šest stisnjenih kakor živali. No, sedaj je France prost vojaške službe in je že dva meseca v Ljubljani, da bo skončal šolo; hčerka Rezka je tudi v Ljubljani in je sedaj stara 18 let, kjer obiskuje trgovsko akademijo. Najmlajši Ivan pa nam pomaga doma pri delu. Imamo pa tudi pri nas nekega dečka, sirota, iz Bosne. Kajti mnogo so trpel tudi ondodni kraji, kjer so se vršile neprestane borbe. Okupator jim je uničil domove in pobil starše. Slovenija se je zavedla in priskočila tem sirotam na pomoč in jih mnogo vzela pod svoje okrilje, ter smo jim tako nudili vsaj boren topel domek, da se počutijo kakor doma. Mnogo je takih sirot, ki se vsega hudega niti ne zavedajo, ker so bili premladi. V našo vas smo dobili dva. Naš je majhen, star komaj 7 let.

Pravi: ne idem više u Bosno, nimam ne oca, ne majke, što čem tamo... Pa ga imamo jako radi. Mnogo so ljudje tudi v tistih krajih prestali, ko so se vršile tam neprestane borbe. Pri nas hvala Bogu ni porušena vas, le Foučkova hiša je pogorela, ki jo je zažgal Italijan, gospodarja so pa odpeljali v Kočeve in ga tam ubili. Tam pod Veliko goro pa so bile vasi jako bombardirane po Italijanih, tudi Ribnica je močno prizadeta in cerkev močno poškodovana, a človeških žrtev vendar ni bilo mnogo. Kočevje je pa zdrobljeno, da si ne moreš predstavljati. Zadnjič sem bila tam na obisku pri sestri Mici, ki je veliko bolj nesrečna kakor jaz. Sin France ji je padel v borbi in mu ni bilo dano dočakati dan osvoboditve. Tolaži se s tem, da njegova žrtev ni bila zaman in da je bil eden izmed tisočev, ki so šli s ponosom in pesmijo na jeziku proti pohlepnemu tujeu, ki je stezal svoje grabežljive roke po naši lepi slovenski zemlji, a delal je račun brez krmearja. Pozabil je bil kaj pomeni beseda Slovenec. Slovenec je bil in bo ostal čuvar na braniku svoje izmučene toda sedaj odrasle in svobodne domovine.

čem tamo... Pa ga imamo jako radi. Mnogo so ljudje tudi v tistih krajih prestali, ko so se vršile tam neprestane borbe. Pri nas hvala Bogu ni porušena vas, le Foučkova hiša je pogorela, ki jo je zažgal Italijan, gospodarja so pa odpeljali v Kočeve in ga tam ubili. Tam pod Veliko goro pa so bile vasi jako bombardirane po Italijanih, tudi Ribnica je močno prizadeta in cerkev močno poškodovana, a človeških žrtev vendar ni bilo mnogo. Kočevje je pa zdrobljeno, da si ne moreš predstavljati. Zadnjič sem bila tam na obisku pri sestri Mici, ki je veliko bolj nesrečna kakor jaz. Sin France ji je padel v borbi in mu ni bilo dano dočakati dan osvoboditve. Tolaži se s tem, da njegova žrtev ni bila zaman in da je bil eden izmed tisočev, ki so šli s ponosom in pesmijo na jeziku proti pohlepnemu tujeu, ki je stezal svoje grabežljive roke po naši lepi slovenski zemlji, a delal je račun brez krmearja. Pozabil je bil kaj pomeni beseda Slovenec. Slovenec je bil in bo ostal čuvar na braniku svoje izmučene toda sedaj odrasle in svobodne domovine.

Danes meni, jutri tebi!

(Piše L. Debeljak.)

Hej človek, kadar na kak grob pokojnega prideš, pomisli kdo je bil on, katerega hladna zemlja krije — in kaj je zdaj? — Popotnik ti, ki kratko pot življenja hodiš, spomni se tudi kadar na gomili stojiš, kaj si — kaj boš — in kaj upaš pričakati! Glej, kako se otrok igra, vesolja skaklja, ter se raduje in spomladi nad oživljeno prirodo; nobena skrb, nobena britkost, nič ga ne žali; zmeram je vesel in ne zna pomisliti, da bo vsega tega, tudi življenja, nekaj konec, kadar smrt privrha, iti pod zemljo. Devici, ki danes kakor vijolica cvete, morebiti že jutri mrtvački zvon zvoni. Zakaj smrt je strašna moč, ki vsakega človeka brez razločka pod zemljo spravi; drugim težavam in nadlogam se še kakor koli ognemo, ali kdo ve zdravilo za smrt! Ona vsakega zadene, ni ga da bi se ji ognil. Možje prebrisani, visoko učene glave, ki so skrivnostni narave razkrivali, ki so mrknjenja in naravske prikaze napovedovali, ki so umno vladarili, vojske vodili in v sto in sto bitkah zmagali, — pa smrti oteži se ne niso mogli. Vprašaj, kam je šel cesar, kralj? Zveduj kaj Makedonec Filip zdaj novega kuje? in kje Bonaparte živi? Glej, kaj zdaj in kam Kopernik meri in kuka? Zemlja na pokopališču ti odgovarja in pravi: V mojem narodu počivajo njih trupla, njih duhovi pa le samo to žanjejo, kar so za prihodnje življenje sejali. Tako mora vse spet prah biti, kar je prah bilo. Človek vstaja, vstane, stoji in se zopet nazaj v zemljo poda, iz katere se je bil vzdignil. Koliko ljudstva pač je, ki sladkosti življenja obilno uživajo, se po svetu klati in nikdar ne pomisli na smrt, ki človeka rada, pogosto nepripravljenega, v veselju dohiti. In tudi ti le delaš, ko da bi vekomaj ne umrl.

Mišliš mar, da boš sam ti smrti odšel. Prebrisani si, visoke glave, mrzlo, še morebiti zaničljivo gledaš na tiste, ki na smrt mislijo! Pa pri prahu tukaj le! zemlja je priča, da lagal nisem, ko pravim, da ji tudi ti odšel ne boš! Verjemi mi torej, ne šopiri se dalje s posvetnim bleskom, ne maraj za njegovo slepilo, nasladnost, bogastvo; temveč nabiraj si zlata čednosti, ki ti še tudi v grobu, večno ostane. Ali koliko, ali kaj pač meniš da je "Crassus" (silno bogat Rimljan), v svojem "nullitatis" testamentu v prid človeštva zapustil? Menda več ne, kakor kar so pred njim že drugi imeli. Uči se tedaj, kaj ti je za prihodnje storiti! Glej, tako se po mojih besedah v svojih mislih prepričaš, da že tudi tebe smrt čaka, da morebiti ti, ki danes mene

Če verjamele al' pa ne

Vranč grdi, saj bi bila skoro pozabila večerj povodati nekaj važnega. Namreč to, da

na mojem grobu mrtvega premišluješ, jutri sam na smrtni postelji ležiš. Kaj ne, da te neka tiha groza sprehaja, da se s strahom smrti spomniš, katera te bo prej ali poznej dohitela! V naprej že misliš, kako boš umiral, kako bo z dušo, kako bojo potem pod zemljo tvojega trupla kosti trohlete, da se bodo na tvojem grobu morebiti ljudje vprašali in pogovarjali, kdo da si bil? In enake misli se jim bodo morebiti po glavi hodile, kakor tebi zdaj tukaj na moji gomili. Spletaj si torej vencev iz čednosti večne lepote, dokler še živiš, prijatelj! Zakaj tudi narava umira, ali njej se zopet življenje obnovi, tebi pa nikdar ne; ona se zopet ogreje, kadar zima mine, ti pa mrzel ostaneš, ko ti enkrat mrtvaški znoj na čelo stopi, tvoje truplo se zgrudi v to kar je nekaj bilo: v prah, prst, zemljo. In ta, o pozemljene! je po tem takim konec našega truda in poslovanja na tem svetu. Glej, da bo trud tak da se ga boš veselil! Zdaj se pa k slovesu še ozri na vrbo žalostinko in na zahajajoče sonce, ko se krvavo za gore izliva, ter glej na njem zrealo svojega plamena, kako čimdalje bolj v tebi ugaša. Pa dosti! tiho vrbo perjice šepeta v lastnem vetriču, se slozi nad hladno gomilo in te vali, tuječ, k pokoju. Ohrani tedaj moje besede v spominu, zročuj jih drugim v dejanju, moli, da naj moje kosti mirno tu počivajo; tebi pa naj bo lahka pot in srečna smrt!

Ob moji sedemdesetletnici

Ura draga, ura čas nam meriš ti, kar stori natura, vse za smrt stori... človek je že ob rojstvu zapisan smrti in že kot dete gre z vsakim dnem bližje groba. To so besede, ki se ne dajo zanikati.

Torej, rojena sem bila 16. maja leta Gospodovega 1876 na Javorniku na Gorenjskem. O Javorniku zlati moj dom, kako rada bi te še enkrat videla, kako rada bi šla še enkrat v naše gore in planine, spomine mladostne brezskrbne sreče. Ah, kje ste dnevi, ki se nikdar več ne povrne. To je pač usoda človeka.

Torej, sedemdeset let mojega življenja, pač več trnjeve poti kakor gladke je šlo v večnost. Vse je minilo. Življenje moje je šlo skozi viharje vsakdanjih nezd in največ brez moje lastne krivde. Lahko pa z mirno vestjo trdim, da nisem nikdar nobenemu človeku storila kake krivice. Ako nisem mogla dobrega storiti tudi slabega nisem hotela in to sem bila obljubila mojemu pokojnemu očetu predno so umrli in tega sem se potem držala. Dosti krivice pa so mi delali tisti obrekljivci, ki so me črnili brez vzroka in delali iz mthe konja. Ni bolj nizkotelega in ostudnega dela kot je obrekovanje in natolčevanje in še posebno če se tega loti moški. Najbolj čudno je pa to, da če bo kakšen človek še tako črnil koga, pa se ne bo zanašel nihče, ki bi vprašal, če je tudi vse resnica, kar govori. Če pa kdo hvali, pa se bo takoj dobil kdo, ki bo vprašal, pa več jeli vse to resnica?

Največ pa imajo taki za govoriti, ki imajo sami najbolj temno ozadje, seveda taki po sebi mero jemljejo. Vzeti človeku dobro ime je kaj lahko, a vrniti ga, je pa bolj težko. Lahko bi bila napisala kolone in kolone čez človeka, ki se je mene lotil, a ker me ni brigalo, kaj on počne, zame nisem si mislila, da tudi njegova ne brigajo moje zadeve. Sem toliko bolj "gentel" če sem prav stara, da ne maram nobenemu človeku škodovati na njegovem dobrem imenu, ker tudi ne vem koliko je resnice o njem in o

(Nadaljevanje na 3. strani)

boste ja molčali in zase obdelali, kar bo v tej koloni namreč lanega. Saj ni treba, da bi gospodar vedel, da ga opravljam. Se reče, saj ga ne, ampak bi mu morda le ne bilo prav, da vtikam svoj luskan noske v njegovo kolono, in katero je tako ponosen in misli, da ga ni pod soncem, bi jo znal tako nepackati, bi jo zna on. Šur, kaj pa misli prikazen. Veste, dekleta, če se boste zame potegnile, če kaj narobe prišlo iz tega in mu boste rekli zapik, če bi kaj vsajal, kadar bi mu kaj na uho priletelo, da se je na njegovim hrbtom godilo. Naj reče kar hoče potem, bomo pa le imele besedo, ne, punce. Torej je lepo imele s to le kolonco en par dan. Sem od strani zvedela, da je dobro cajta in da je siten le sama osa, ker ga ne puste nihše za nekaj dni. Menda, če v plencah ali kalih kampanji mu žugajo s hudimi kaznjami, če bi jih ukanil in jim boste postelje. Se reče, če bi kdo vprašal, bi mu naravnost rekla, da našemu gospodarju nič ne zaupam, ker le predno poznam njegovo trmo in če utegnile primeriti, da bi dohtar pri enih vratih vedel, boss pa pri drugih, pa se bi tiščal v levi pesti. Najbolj bi bilo, če bi mi "kdo" bi skrnil, potem naj pa matulji okrog bos, če hoče.

Veste, ko nam je povedal, bo šel za nekaj časa v mlajševnalnico, ali kakor se je imenuje tistemu kraju, kjer raselane ljudi skupaj devljejo, mu v našem ofico, to je naš štab; France, Ančka in Jančka srca voščili — srečno pa in mnogo zabave. Pa se mi ni nič dopadlo, ker je kar sasto pogledal in zajamnil "Kakopak, pravoščitne mišle vém!" Vidite, ko pa človek nikdar ne ve, kako bi živel, bi bilo prav. Počem vsemu pa začeli ne vse mile vije in milovati, to mu je pa strah, da čbno zdelo. Jaz sem se že bala, da se mu bo srce od pilo, ki ga ima itak od mehčeka. Saj je že samokrat rekel, da je tako kot repa v svinjske kotle, cer jaz ne vem, kakšna repa to, ker pri nas nismo imeli nikoli prašičev, zdi se mi, da mora biti repa hudo mešano, Morda je taka kot "želi", znam jaz tako lepo napraviti ne da bi se hotela s tem bati, saj veste, da ne.

Ko je prišel nekoliko iz tiste sladke ginjenosti, je začel odkazovati dela. Ce je sicer rekel, da je to, pa jaz ne vem, ker v Ameriki jaz še nisem jedla take repa. Pa naj bo tlaka, no. Vsekar je odkazal svoje in končno je še skupaj zabal s strupen glasom:

"Pa da mi ne boste štaceno prodali, dokler ne pridem zanj!" Za pet ran božjih, si mislila, se mu že meša, maku, ki take govori.

"Koliko časa te pa ne bo zanj?" je meni uslo, da bi bila nila pogovor na kaj drugo, "Aha, komaj čakate, da šel, kaj ne?" mi je zaugotal "Le kar nič se ne veselite, bom kmalu nazaj." Rada bi mu rekla iz dna svojega srca: Bog te že nese, kora sitna, pa sem se premislila in pogledala France in Ančko, da smo vsi skupaj zapeli in nad vse zglede našemu milemu gospodarju (kakopak), da bi se vse zgodilo izteklo in da bi bil zopet v zopej nazaj v naši sredini, ga bomo tako strašno pogledali. Kakopak in menda, tako se vendar spodobi govoriti gospodarju iz oči v oči. Vidite, deklate, saj se ne gre in če bo šlo tako izteklo, bom pa še jutri nekaj povedal. Ostanem še vedno vaša Micka

Šarska polena

SPISAL NARTE VELIKONJA

in neustrašen! Goskaj skorzi megljo je pogled je iskal za...
 "Da, da, zdravje!" je pomislila. "Klančarki previja mož otroka in krmi živino. Ona leži na postelji, sliši njegove korake v hiši, otroški jok in ni sama!"
 "Kaj zapravljamo čas! Tine naj zapreže sani in gre po drva. Ti, Matijec, pa ženi kravko juncu, da ne preteče čas!"
 Možakarja sta molče odšla. Franca je ostala sama v kuhinji. Njen pogled je šel zamisljen v daljavo. In ko je pospravila, je sklonila glavo od žalosti, ki ji je parala dušo; od osamelosti, bridkosti in tesnobe v srcu je grizla nohte na roki. Imela je občutek, da je zaprta v grobnici, obsojena v nevidno ječo, v nevidno trpljenje. Strmela je brez jasne misli predse, v prsih so jo peklo solze, toda na lice, v oči ni bilo solze, ki bi raztopila tope belečino v njeni duši.
 Čudno mrtvo je bilo vse v njeni duši.
 Zunaj pa je svitelo solnce nad mrzlo bleščečo pokrajino in na uho ji je udarjalo zvenekljanje pred hišo.
 Tine je v diru zapodil mimokolna.
 Franca se je ozrla za njim. "Kako Pram divja."
 Tine je podil sani po zasneženem kolovozu.
 III
 "Da udarimo? Da, udarimo!" je dejal ter švrknil po konjih. "Prokleti Pram, kako ta žival pogleda! Da udarim? Moji niso. Matijec pa se že sliči okoli njih gospodinjje. Pa bi se bil sam kmalu zarekel. Danes je obletnica. Prav! Kaj pa je, če je obletnica? Da, kaj pa je?" je stisnil sktzi zobe. "Kdo more kaj dokazati? Blaž? Čemu se ga bojim? Sam pravi, da me ne ovadi. Čudno, in če me ovadi, se zgovorim na njegove prikazni. Če bi se sploh mogel! Izdal bi se, ko bi padle železje na roke. Da morem biti tak trahopec. Obletnica je. Vse leto že ta strah. In mene mrvi kakor voda kepo zemlje na cseti. In ena sama ostrabeseda, pa se spršim v prah."
 Kolovoz je zavil mimo znamenja ob poti in nad znamenjem je bila strma goljava na pobočju.
 "Kako se zmerom zdrzne Pram ob tem znamenju!" mu je šlo skozi možgane. "Ne bo to ne!" je udaril jezno po živali ter zdrčal mimo. Za znamenjem je zapazil sled ročnih sani.
 "In mene tudi še zmerom prime na tem kraju. Zmerom. In zmerom huje. Da naj sam ovađim! Ali sem sam kriv? Če me je izzval! Takšen sem! In zdaj je leto dni od tega in mene ta reč mrvi. In me bo grizla, dokler se sam ne izdam. Da mi bi ne bilo še tako zgodaj! Jaz ne morem živ v grob!"
 Solnce je sijalo z jasnim bleškom na novo zapadli sneg, ki se je še držal kot volneno ogrinjalo vej in vrhov. Konjasta mlela v celo, kakor da gresta po kupu bele moke, in izpod kopit in sani je pršlo tisoč svetlikajočih se iglic. Zdal se je s šumom otreslo s pripognjene veje belo ogrinjalo ter se sesulo na tla, zdaj se je pokadilo ob saneh, ko se je veja zadela konj.
 "Jaz ne morom živ v grob!" Ta misel mu je vrtala v možgane kakor črv in kakor odmev ji je odgovarjala druga, ki mu je kot pijavka sedela ob sreč: "Danes je obletnica!" je zamisljeno dejal sam pri sebi.

OB MOJI SEDEMDESET-LETNICI

(Nadaljevanje z 2 strani)
 vsem kar so mi ljudje pravili. Ako sem jaz tega cloveka vzela po pomoti, ker sem mislila, da je vdovec, kakor so ga vsi imeli za vdovca in ker mi je tudi pismo pokazal, ki ga je prejel, da mu je žena umrla, na stvari bi pa prav nič ne bilo spremenilo, če bi ga ne bila vzela, ker bi on one druge ne bil vzel k sebi, ker je bil vesel, da se je rešil pekla, v katerem je bil šest let. Pravi, da gre osel samo enkrat na led. Ampak take ljudi, ki iz presitosti razdirajo domove, pa jaz obsojam do skrajnosti. Kakšno peklenko trpljenje povzročajo taki, ki se mešajo v zakone, koliko morajo prestati nedolžni otroci, ki so na poti takim lahkoživcem, ki ne vedo, kam bi jih zri-nili.
 To so lopovi, ako sem pa jaz kaj zagrešila, ko sem prišla v Ameriko, sem to naredila v sili in v sili pa pravijo, da še vrag muhe žre. Denar mi je pošel in dela nisem mogla dobiti, zet mi je omenil, če bo delala boš lahko pri nas, če ne pa ne, a tega pa ni omenil, da je tudi on prišel z mojim denarjem v Ameriko. Saj mi je pisal, da naj le pripeljem hčer v Ameriko in da mi bo on vse povrnil, pa mi je tega ni, kar sem mu posodila in mi je pijanec še danes dolžan.
 Potem se mi je pa še ta nesreča pripetila, da mi je moj dobri soprog umrl med tem, ko sem bila jaz tukaj, na katerega sem bila nad vse ponosna, ker mi je bil tako dober in ker je bil Nemec in jako fin clovek. Vsi ljudje so ga radi imeli. Ko sem dobila vest, da je umrl, sem mislila, da se mi bo um omračil; pa tudi to je minilo. Clovek bi mislil, da je dolga doba 70 let, a kar naenkrat so minila in ničudno, da pravijo, da vprašajo
 na onem svetu stoletnika, kako je na svetu, pa pravi: ne vem, saj sem samo mimo šel... Tako gre rod za rodom v večnost, pa je še srečen, kdor dočaka 70 let življenja.
 Tako gre moje življene v zaton. Bilo je polno trpljenja in skrbi, pa je minilo vse. Tistim klevetarjem, ki so tako pridno hodili pometat pred moj prag, svojih kupov smeti pa niso videli, pa svetujem, da naj si kar zapomnijo ta-le izrek: Ako ti v nekoga vržeš kamen, bo ta kamen s časom priletel naravnost nazaj na tebe, če ne prej pa pozneje in če ne nate pa bo gotovo na tvoje otroke. Le vsak pred svojim pragom pometaj, pa bo povsod čisto.
 Še nekaj iz Jugoslavije. Mož, ki stanuje pri nas, je vprašal pismo svojega svaka, da naj mu piše, kako je v Jugoslaviji. Odgovoril mu je, da vse dobro. Tako na primer, če denes obe nogi v en škorenj in ti zapovejo, da moraš plesati, kako boš plesal pa že sam veš in v tem je povedano vse, kako je tam. Ubogi ljudje. Pozdrav,
 Mary Modrijan.

Kako je moralo priti do vaških straž in domobrancev
 Opis dogodkov med okupacijo v Rovtah nad Logatecm.
 Okupatorja iz zapada smo za Veliko noč 1941 sprejeli pač s čustvi, kot jih je Slovence imel do njega, odkar sta si sosedla. Ker smo videli, da se je jugoslovanska vojska ne malo tudi po krivdi komunistične propagande zrušila, smo vzeli to z bolečino na znanje, pa z zaupanjem na zapadne zavezničke Anglijo in Ameriko.
 Prvo leto je še nekako šlo. Okupator, četudi je imel zasede-

no našo vas, nam ni delal prevelikih težav, vsaj od začetka ne. Smeli smo se svobodno gibati, dajatve so bile znosne in revnejši so še celo dobivali aprovizacijo. Po zimi 1942 pa se je začelo opaziti neko skrivnostno prišepetavanje in podtalno gibanje. Mi smo se organizirali po trojkah, mi namreč, ki smo po nazorih spadali skupaj. Hoteli smo biti pripravljani na čas, ko se iznebimo okupatorja. Veseli smo bili te organizacije in tega gibanja v zavesti, da ima narod v sebi odporno silo, moč ter korajžo do svobode in življenja. Opazili pa smo, da tudi na drugi strani stikajo glave. Ker so to bili sami nepridipravi, delomrzniki, zapravljalci, pijanci in celo tatovi, niso našli mnogo pristašev med našimi dobrimi ljudmi, čeprav so jih organizirali razni gospodje, ki so se vozili od ne vem kod tudi z avtomobili.
 Učitelj v Rovtah, Krča, ki je bil organiziran komunist, kakor smo kasneje natančno zvedeli, je zbral vse take, ki so že vse svoje zapravili in bi radi živeli na tuj račun, in take, ki so svoj zaslužek sproti zapili, službo božjo pa imeli pod kostanjem ali pa kar v gostilni. Lahko bi ti naštel vse, saj jih ni bilo več fari, ki šteje čez 2000 duš, dosti nad 20 s par pokvarjenimi punčarami vred. Dočim so se v 1. 1941 in v zimi 1942 držali po svojih domovih ter se zbirali le od časa do časa na svoje sestanke tako tajno, da jih je bilo komaj opaziti, so se začeli potem, ko je sneg odlezel, bolj vidno gibati. Zbirati so se začeli po gmajnah in gozdovih in družina je narasla. Pristarek sta dala Logatec in Vrhnika, pa tudi od tam same take, ki so bili znani radi komunizma in podiranja evharističnih križev, kot znani šofer Žitko iz Logatca. Ta družba se je klatila krog po kmetih ter izsiljevala živež in denar. Kdor ne bi dal, je bil označen za njihovega sovražnika in takega, ki drži z okupatorjem. Takemu so pobrali s silo denar, živež, obleko in odpeljali zdaj eno zdaj drugo govedo, češ borecem za svobodo naroda mora biti vse na razpolago.
 Italijani seveda niso bili slepi in gluhi za vse to. Zanimati so se začeli za to družbo in njene člane. Tako so ljudje prišli v novo težavo. Izdajati niso hoteli Slovence Lahom, njih molk pa se je istovetil s simpatijo do komunistov — gošarjev. Sumnili so vsakega brez izjeme in začele so se preiskave za orožjem. Hiše v Rovtah v bližini cerkve so obdali Italijani z žico in okopi. Prebivalstvo se ni smelo več svobodno gibati iz kraja v kraj in niti k cerkvi niso smeli ljudje vsaki čas. Ob nedeljah je vojaštvo ljudi, ki so prišli k maši, večkrat obkrožilo in legitimiralo; nekatere so tudi obdržali priprte do noči ali tudi do drugega dne. Partizani pa so postajali z vsakim dnem bolj nasilni. Vedeli so, da se vojaška posadka ne gane nikamor ven iz vasi, zlasti ne po noči, pa so brez skrbi pozivali in zbirali ljudi po

kmečkih hišah na svoje mitinge, ki so jih vodili in na njih predavali komunistični politični komisarji. Kdor se ne bi udeležil njihovega sestanka, je bil osumljen, da drži z okupatorjem in da je sovražnik naroda. Bog ne daj, da bi si kdo upal kaj reči proti, da bi se partizanom kakorkoli postavil po robu! Tega so obsodili in pobili. Na mitingih so politkomisarji govorili po večini o komunizmu in s tem v zvezi o novem političnem redu. Postavljali so povsod Sovjetijo kot vzor in slavili Stalina. Tedaj Tito še ni bil postavljen od Moskve na tron.
 Ljudstvo je kaj hitro vedelo, da partizanom ne gre za nikak osvobodilen boj, temveč da ga hočejo samo vpreči v komunistično revolucijo, pri kateri jim ni mar, kaj narod trpi, še manj pa jim je mar, da bi storili kaj resnega proti okupatorju. Kako naj bi tudi videlo ljudstvo v teh samozvancih kake svoje odrešitelje, ko so bili zraven najslabši elementi v kraju, ki jim ni bilo mar ne za Boga ne za dovovino. Ljudje so vedeli, da se takim tičem ne more ničesar zaupati.
 Kot rečeno je ta družba s toplejšimi dnevi 1942 postajala živahnjša. Še vedno pa niso ničesar naredili prot Lahom. Klátili so se okrog kmetov, ki so jih morali prehranjevati in katere so držali v vednem strahu. Italijani so grozili, da bodo odpeljali v internacijo vsakega, ki bo podpiral partizane, domove pa da bodo požgali. Tudi sicer so ljudje veliko trpeli pred vednimi šikanami. Začelo se je pretepanje, mučenje od strani Lahov. To pa je šlo partizanom zelo v račun. Ker je bil terorizem od dveh strani, Lah pa osvražpen, se je marsikdo, ki je bil pretepan in mučen, naveličal in šel za partizani v gozd. Zlasti, če je kdo slutil, da bo interniran, je raje izbiral zlo na domačih tleh in zbežal pred Lah v naročje partizanov. Ko so takega reveza partizani dobili v roke, so ga najprej pokvarili s kakim zločinom, največkrat z umorom kakkega obsojenca. Tako so mu zaprli pot nazaj domov med poštene ljudi. Tako so napravili s štirimi češmelovimi fanti raz Logarše, ki poprej niso bili pokvarjeni.
 (Dalje prihodnjič.)

DELO DOBIJO

ZENSKÉ ZA DELAVKE HIŠNEGA SNAZENJA

od 5:00 zv. do 1:40 zj.
 5 večerov v tednu
 \$34 na teden
 v mestu

Zglasite se na
Electric Building
 700 Prospect Ave. Room 901
 Women's Employment Office

THE OHIO BELL TELEPHONE CO.

(x)

Zenske za čiščenje

Dnevno delo
 polni čas
 od 6 zjutraj do opoldne
 Stalno delo
 Zglasite se v
 Employment office, 5 nadstropje

Wm. Taylor Sons & Co.

(96)

Zenske za čiščenje

delo ponoči ali podnevi
 stalna plača

Z glasite se v
 Employment Office
THE MAY CO.

(95)

Delo dobi dekle

Išče se slovensko dekle, da bi delala v uradu. Katero zanima naj se oglasi pri Double Eagle Bottling Co. 6517 St. Clair Ave. HE 4629. (95)

MALI OGLASI

Furnezi

Novi furnezi za premo, plin, olje, goriko vodo ali paro.
 Re-setting \$15 — čiščenje \$15
 premenjamo stare na plin ali olje
 Thermostat

Chester Heating Co.

1193 Addison Rd.
 ENDCOTT 0487
 Govorimo slovensko (x)

Naprodaj bungalov

Naprodaj je semi-bungalow, posebno dobro delan, zdalej navadne sobe in tudi posebna shramba. Zgorej so 2 spalni sobi, tile kopalnice, pršna kopalnica, dvojna garaža. Shore bus in St. Clair ulična. Cena \$12,000. Pokličite IV 7365. (95)

Drva za kurjavo

Nova drva iz tovarne, veliki in mali kosi, \$5 en "load" v okolici St. Clair Ave. in E. 79. St., več če je oddaljeno. Pokličite med 6. in 7. uro zvečer LI 9847. (96)

Gostilna naprodaj

Naprodaj je dobro idoča gostilna na St. Clair Ave. vzhodno od E. 55 St. Krasna oprema, prav poceni. Pokličite Mr. Caplan, MA 3747. (96)

PRIJATEL'S RADIO SERVICE

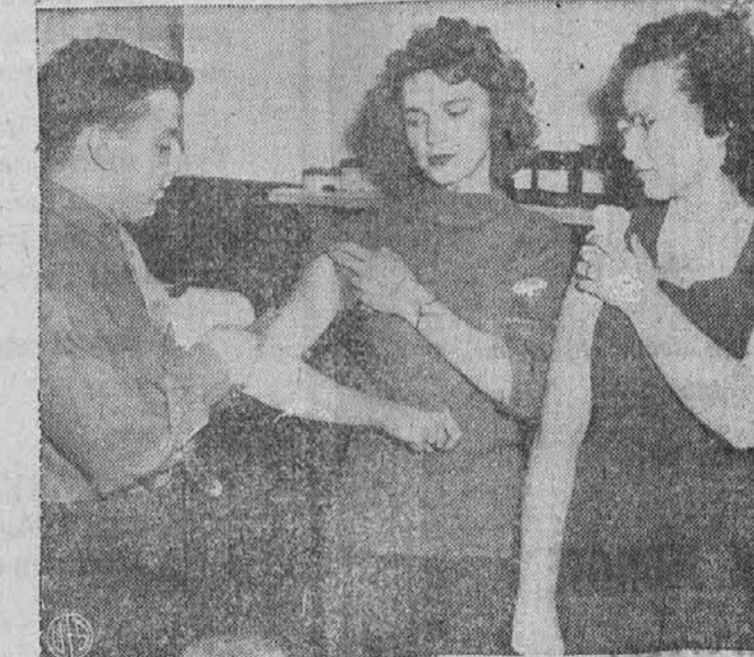
1142 E. 66. St.
 90 dni garancija na vseh delih in popravilih.
 Odprto od 2 pop. do 10 zvečer.
 Trgovina: EX 2680
 Stanovanje: EX 3985

JOHN ZULICH

INSURANCE AGENCY
 FRANCES ZULICH, licensed agent
 IVanhoe 4221
 18115 NEFF ROAD

Ruska junakinja. — Slika nam predstavlja Rusinjo Lt. Nino Lobkovskaja, ki je dobila več odlikovanj za svoje junastvo v drugi svetovni vojni. Bila je poveljnica oddelka, ki je bil sestavljen iz samih deklet "sniperjev," ki so se posebno pri zavzetju Berlina.

Auč! Le bolj polahko doktor! Soprage ameriških vojakov, ki so namenjene k svojim soprogom, ki so z ameriško okupacijsko armado tam preko morja, morajo biti pred odhodom ladje cepljene proti različnim boleznim.

Novo gledališče odprto

THE SKYWAY DRIVE-IN THEATER

Route 20, med North Madison in Geneva

ODRASLI PLAČAJO, OTROCI PROSTI

Dve predstavi vsak večer — prva predstava ob mraku. Sedite v svojem avtu in gledate najlepše filmske predstave! Oblečete se kakor hočete, govorite kadar hočete, lahko kadite in vzamete okrepčila ne da bi vas kdo nadlegoval. Pripeljite otroke, ki ravno tako spe v avtu kakor doma. Pridete in greste kadar hočete. Izborne slike na največjem platnu.

ZIVI VIRI

IVAN MATIČIČ

V ječah vklepajo jetnike. Nobenega odpora ni več, roke jim vise kakor mrtve ob životu, obličje pa jim je čisto belo, ni trahice krvi. A strazi, ki jih vklepa, drhte roke in temna polt jih je posinela.

Naprej! Avtomobili so se premaknili in v lahнем zagonu zrohneli skozi mesto. Prednji so bili lahni, odlični vozovi, potem so sledili težki, oklopni, slednji pa je šel tih za sprevodom . . .

Strahotni sprevod rohi proti jutru. Jetniki so čisto zlomljeni. Topi zro v ta temotni svet, oči so jim potonile v daljne, neznane temine . . . Vid se je ckenil nazaj, na poslednji avto; gleda, gleda in kar zadržati od groze. Tudi Bran je že uganil, kaj je tisto, ki peljejo na zadnjem vozu. Hoče pa to tovarišem prikriti in obenem v sebi zadržati vso tega. Nenaadno se dvigne.

"Zapojmo, fantje! Kaj bi bili čemerni, čemu bi jadovali za tem življenjem, saj ni vredno jadovanja!" Trudi se, da bi zapel z močnim glasom, ali kaj, ko je pa tako čudno ubit, a grlo suho. Tovariši ga gledajo topo, le Vidu se oči za spoznanje omehčajo in okrog ust se nabere nekaj nasmešek. Straža pa začudena strmi v Brana. "Greste vi tudi z nami?" gleda fant vojščake. "Kaj prav do kraja? Morda še dalje?"

Sprevod je krenil proti Pogorju. Ob cesti je strnjen živi zid vojščakov, ki nemo zre strahotno zalopiranje kolesja. Sprejaj nekje kopita v klanc konjica.

Jetniki zde negibni, tudi Bran se je pogreznil zopet v molk. Prodreti skuša čim dalje, naprej, skozi noč. Kako bo

NAZNANILO IN ZAHVALA

S žalostnim srcem naznanjamo da nam je nemila smrt ugrabila ljubega moža, sina in brata

Anton A. Laurich Jr.

ki je umrl v najlepši dobi 30 let. Umrl je v St. Fresno, California, 29. aprila 1946.

Tem potom se želimo zahvaliti vsem ki so nas tolažili ob krsti, ko smo ga pokopali iz August Svetek pogrebnega zavoda in se tem potom zahvalimo Ray Svetek za lepo postrežbo.

Lepa hvala Rev. A. Bombachu za vse molitve in pogrebne obrede. Lepa hvala vsem sosedom iz Arbor in Naumann Ave., kakor tudi vsem prijateljem ki so darovali za svete maše in cvetlice in so dali avtomobile na razpolago. Lepa hvala tudi vsem znancem in prijateljem, ki so priskočili na pomoč ob žalostni uri.

Zaljujoči ostali:

BERNICE,

rojena Witherspoon, soproga; MRS. MARY LAURICH, mati; BERTHA, poroč. Klouda, in ANN, poroč. VAJNER, sestri.

Euclid, O., 14. maja 1946.

tam, na oni strani? Pomišljaj: "Stemnilo se bo, potem bomo leteli, leteli nekam pod nebes, v čudovite jutranje zarje. V neskončnih jasninah bomo ostali. — Glejte, glejte, saj to je pa naše! Sama znana pokrajina, joo, čisto nov svet je nastal! Glejte, kako je vse prearahnano, jo, kako daleč so že pred nami ti ljudje. Same livade, samo rumeno klasje, nobenih klancev več!" Bran se smehlja in čudno strmi v tovariša. "Ne bodite žalostni, bratje! K našim gremo, k našim davnim dedom. O, glejte, tam je naša davna zemlja, svobodna in bujna . . ." Tovariši strmiyo v besednika, in tako čudno drobenci so, ko otoci.

Težka, strahotna noč leži na Pogorju. Nema zločest se plazi za ozarami in mimo naselj. Na vseh potih, ki vodijo iz vasi, stoji stražnji živi zid. V vaseh samih pa je grobna tišina. Ali ljudje brččas ne spijo, kajti v sleherni hiši sije lučka. Videti pa ni žive duše nikjer. Pač, ena sama se pomika za Martrovim vratom. Jazbar je. Spati ne more pa tava kakor omotičen. Zavil je v Budinov kot. Tu stoji ob oknu in gleda noter. Družino vidi zbrano pri mizi. Dreje in Lenca ihtita, v strahu se stiskata k materi. Budinka gleda v božjo martro, ki stoji sredi mize. Čisto topa je Budinka, negibna; na čelu ima brazde in na licih, iz brazd ji zeva strašna muka. Poleg božje martre stoji kupa vina, in poleg nje pšeničnik: Branova večerja . . .

Jazbar se pokriza in odstopi. Zavije v Šimnov kot. Luč je v hiši. Jazbar gleda noter: nikogar ni v hiši, samo štiri kupe stoje na mizi in razrezan hleb pšeničnega pod razpelom. In v hiši je tako strašno tiho. Jazbar gre dalje in postoji pod Tavžljevim oknom. Iz hiše se sliši molitev. Vsa družina moli vrče, ihtéce. Metka visoko izteza roke. Na mizi čakajo štiri večerje. Jazbar tava dalje. Sami vzdihni in molitev, pri vsaki hiši štiri čaše in štirje kruhi. Slednjič se pogrezne zopet k bajtam. V Repčevu kajžo pokuka skozi okence. Same roke vidi, ki se vijejo v molitvi, žuljeve, kčšene roke. Na mizi samevajo štirje ovseni kruhki. In medla leščerba obseva kruhke, družino, izgarane roke in jok in vso bedno kajžo. Jazbar krene in pogleda še v Čavsovo kajžo. Hleb ovsenjaka je na mizi, a družina tako krčevito joka in moli, moli in joka.

Jazbar se je splazil domov, zdramil družino, vzel hleb ovsenjaka, ga prekrizal pa razrezal na četvero.

Pri Bršlinovih na Jasinju čaka na mizi hleb ajdovega. Ženske jokajo nekje v kotu, med njimi tudi Strženova Tonca. Bršlin pristopi k mizi z bokalom vina. Natoči dve kupi. Eno pridvigne, narahlo, drhteče trkne ob drugo, potem eno izpije. aNtoči še dve. Znova trkne, zopet izpije. Potem se zruši k mizi, zlomljen hrast . . . Pristopi še Sinja. Gleda vino in božjo martro in kruh — pa sklene roke in se spusti na kolena.

K Živojevemu pogorišču na Zoranju je pristopil kmet Gorjan. V roki drži kupo vina in molče strmi v temotno praznino. Potem povzdigne kupo pa izlije prek pogorišča, liki bi sejal pšenično seme . . . Jutranja zarja vstaja. Težko

kolesje rohni mimo Tabora. "Mati!" se izvije iz trusča bežen klic. — "Mati!" krikne v drugo. — "Mati!" se iztrga v tretje, strahotno, obupno. — "Oče!" pade poslednji klic in utone v drvcem nesoglasju . . . Četvero vdrtih, široko odprtih oči strmi v vstajajoče jutro. Griči, Skabrč hrib, Leskova brda, Viševik! Na nasprotni strani vstaja iz temote Svetovit, tam zoranjski grič, tam jasinjski! Kolesje pa tako strahotno drvi, ubežati hoče sončnemu vzhodu . . . Svitava! Poslednji pogon v težki klanec, Tisov vrh! Kolesje zastane, motorji utihnejo. Pot je končana.

Ob Tisovem vrhu je strnjen živi oklep. Na ravnici pred gričem stoje postrojena krdeča strnjena v četverokotu. In noter, v četverokot, vodijo štiri fante. Vidu klecajo noge; Tine omahuje, težko vleče noge, glava mu klone; v drugi vrsti stopata Velj in Bran. Velj stopa z dvignjeno glavo, njegov korak pa je trd in veriga mu bije ob škorenj. Bran pa prav kot bi nekoliko zaostajal in hotel videti še to in ono. Glavo okrepa in se ozira po tej nez-

nanski množici: vidi ustrojena krdela, puško pri puški, negiben oklep. Vidi obraze v oklepu, same nepoznane in temne; ne, niso temni, posinjeli so, sencu nebrekle, morda spričo naporov prečute noči. Tudi niso videti zakrknjeni ti obrazi, ne, tako čudo plahi so, na mnogih se odraža celo neko prikrito sočutje . . . In Bran vidi tudi nekaj domačih med njimi; da, beli so, čisto bledi. Tu ob strani stoje sodniki, tesro se drže v gruči. V ozadju stoji pred oklepom poseben človek strelcev. In vse oči okrog in krog so uprte v kopico, ki se pomika v odprto strn oklepa.

Saj tu je sveti studenc Tisovnika. Žeja, neugasna žeja! Pili bodo čisto, sveto studenci! Ne! Nekaj korakov pred izvirom jih ustavijo. Tu je položen tram, obtesano debelo. — Naj bodo tako prijazni, naj sedejo . . . Tine se zruši na tram kakor mrtev in se pusti privezati. Vid tišči naprej k skali. Samo požirek naj mu dovolijo! Ne, trde roke ga potlačijo na deblo. Bran se hoče uvesti tako kot se mu zdi pravilno: z obrazom proti sodnikom. — Ne, narobe, gleda-

jo naj v skalo! — Čudno se zdi Branu, vendar uboga, kakor želijo.

Beli cur narahlo drsi po skali. Osem oči se upira vanj, upira z vso silo, v svetli cur, v mokro skalo, v mah. Osem žejnih oči, neizmerno žejnih. Živa studenčina, ki tako prijetno curlja in hladi. Joo, kako bi pila žejna usta!

Branu begajo misli. Kdaj je bil poslednjič tu? Težko se domisli. Pač, tisto jutro, ko je bežal zdema. Joo, cela večnost je že od tedaj! Da, tedaj se je bil naslonil tu ob skalo in pil s polnim požirkom. Potem je krenil v Mrzle klanec in od tam proti Volvskemu vrhu. — Ne, še pozneje je bilo. Tudi Velj to preleva; tedaj ko je bil Tisov vrh v ognju. — Vidu se silovito lomí v sencih: Sinja — Razklani hrib — oče — Saluj-harum — Doljana — Sinja! Požirek vina — studen-

čina — Sinja! — Tinetu narahlo šklopočejo zobje, bežne slike mu težko utripajo skoz sencu. Košnja — Žara — Dednprag — Nežika — tam doli na dnu! — Sodba — duhovnik — Kristus! — Bran je zagazil v Tisovnik, pa se z vso silo iztrga iz gošče in hiti domov. Mimo hleva šine, pogleda noter: nič več ne vidi volov; plane v hišo: uzre družinico, vidi jo, kako ždi pri mizi in nemo zre v razpelo, v kruh in vino. . . "Mati!" se komaj slišno izvije Branu.

Bežne misli se vrtinčijo, naglo, mrzlično odpravljajo druga drugo. V utrip sencu in srčnih žil se meša sodnika, ki čita sodbo. Žejne oči gledajo v skalo: živi vrelec ne zastane, giblje se; čas se ne ustavi, pomika se naprej. Štrije obrazi se okrenejo drug k drugemu: še en pogled v slovo, pogled zvestobe, večne ljubezni . . .

"Držite se trdno, reče glasno Bran. "Ogledajte, če je bilo kaj med nami. "Kaj bi bilo? Ni, smo držali!" odgovori Potem pa so planile misli pet narazen.

Glas sodnika je Tišina. Razložno je preliv izvira. Sto in sto šno bije. Člen strelcev, makne. Skoro neslišno, tečim stopanjem se pomika prej.

Poveljujoči dvigne mekovito in visoko blisno utrip je zastal, meč dol . . .

"Mati! — Kristus!" krik v salvi in stresu Grom rjove, rjove — sovnik, prek Pogorja, neizmerne dalje . . .

Tri telesa so zatrpala vesila se z debela k zemlji pa se je sunkoma dvignila telesom vred se je preselilo deblo, se nekoliko

VSEUCILISKA, POSLOVNA ALI STROKOVNA IZOBRAZBA ZA VAS

STROŠKI PLAČANI

Da, plačana vam je solnina do \$500 za navadno šolsko leto v kolegiju, poslovni ali strokovni šoli za 48 mesecev. Dobite tudi \$65 na mesec za življenske stroške—\$90 če imate odvisne osebe. To je prilika, ki je odprta ob odpustitvi vojskim nad 18 let starosti (17-letnikom s privoljenjem staršev), ki se prijavijo za novo Regularno Armado pred 6. oktobrom. 1946 in sicer za dobo 3 let. Dobite vse podatke pri Vaši lokalni U. S. Army Recruiting postaji.

1268 Ontario St., Cleveland, Ohio

POPRAVLJAMO STREHE IN VRŠIMO VSAKOVRSNA GRADBENA DELA

Prenovljenje je naša posebnost. Sedaj je mogoče dobiti material za renovljenje in popraviljanje hiš. STREHE POKRIVAMO OD \$75.00 NAPREJ. Vse delo je prvotno in v vaše zadovoljstvo. Ako želite, se plačevanje uredi na lahka mesečna odplačila. Se priporočamo za naklonjenost.

KOVAC BROS.

GENERAL CONTRACTORS

KE 5030

956 E. 185. ST.

IV 5888

K. S. K. JEDNOTA

★ ★ ★ ★ ★

POSOJUJE DENAR

članom in nečlanom na zemljišča in posestva

po 4% obrestli

brez kake provizije

ali bonusa

★ ★ ★ ★ ★

Posojila so napravljena na tak način, da se na glavnico odplačuje v mesečnih obrokih.

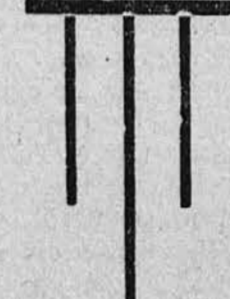
Za pojasnila in informacije pišite na:

GLAVNI URAD K. S. K. JEDNOTE

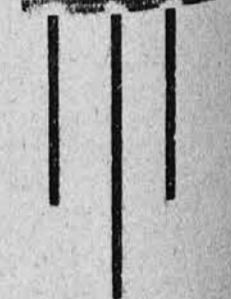
351-53 NORTH CHICAGO STREET

JOLIET, ILLINOIS

1877

1946

Naznanilo in Zahvala

Globoko uzaloščeni naznanjamo vsem sorodnikom prijateljem in znancem prebridko vest, da je nemila smrt odvzela iz naše srede ljubljene in nikdar pozabljenega soproga in očeta

Anton Jerina

ki je po dolgi in mučni bolezni spreviden s svetimi zakramenti zatisnil svoje trudne oči in za vedno v Bogu zaspal dne 5. aprila 1946 v starosti 69 let.

Doma je bil iz Preserja.

Po opravljeni zadušnici v cerkvi sv. Vida smo ga položili k večnem počitku dne 9. aprila 1946 na Calvary pokopališče.

Globoko hvaležni se želimo tem potom pristrčno zahvaliti Rev. Francis Baragi za podeljene svete zakramente za molitve ob krsti in spremstvo iz Anton Grdina in Sinovi pogrebne kapele v cerkev in na pokopališče ter za opravljene pogrebne obrede.

Iskrena zahvala naj velja vsem, ki so ga obiskovali v bolezni vsem, ki so nam bili v tolažbo in pomoč na en način ali drugi v teh težkih in žalostnih dnevih. Ravno tako iskrena hvala vsem, ki so ga prišli pokopiti vsem, ki so čuli in molili ob krsti ter se udeležili svete maše in pogreba. Pristrčno zahvalo želimo izreči vsem, ki so v blag spomin pokojnemu okrasili krsto s krasnimi vencu cvetja, ter vsem, ki so darovali za svete maše za dušo pokojnega, kakor tudi vsem, ki so dali svoje avtomobile na razpolago pri pogrebu in za darove v gotovini.

Nadalje naj sprejmejo našo zahvalo člani društva Sv. Janeza Krstnika št. 37 A. B. Z. in društva France Prešeren št. 17 S. D. Z. za udeležbo pri zadnjem sprevodu posebno pa nosilcem krste, ki so ga spremljevali do groba in položili k večnem počitku.

Našo pristrčno zahvalo naj sprejme Anton Grdina in Sinovi pogrebni zavod za vso vsestransko prijazno naklonjenost in postrežbo in za lepo urejen pogreb.

Predragi in nikdar pozabljeni soprog in oče, dokončalo se je Tvoje mučno zemeljsko trpljenje in moral si nas zapustiti. V globoki žalosti nad Tvojo izgubo pošiljamo prošnje k Bogu, da Ti podeli večni mir v zasluženem počitku v hladni ameriški zemlji in večna luč naj Ti sveti.

Zaljujoči ostali:

TEREZIJA JERINA, soproga;

ANTHONY in ELMER, sinova;

MARY, poročena Rudolph in BERTHA, hčeri;

RITA, sinaha; ANTHONY, zet; Gary, vnuk.

V stari domovioi pa zapušča zaljujočega po pol brata MATIJA in po pol sestro MARY.

Cleveland, O., 14. maja, 1946.